

OKRUŽNI SUD U BANJALUCI

Broj: 11 0 U 024261 19 U

Dana, 11.03.2020. godine

Okružni sud u Banjaluci, sudija Sanja Stefanović, kao sudija pojedinac, uz učešće Nade Vucelja, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženja za borbu protiv korupcije „Transparency International u BiH“, Ulica Gajeva 2, zastupan po Srđanu Blagovčaninu, predsjedavajućem odbora direktora (u daljem tekstu: tužilac), radi poništenja rješenja, broj 12-5-269/19 od 23.01.2019. godine, gradonačelnika Grada Banjaluka (u daljem tekstu: tuženi), u predmetu odobravanja pristupa informacijama, dana 11.03.2020. godine donio je

P R E S U D U

Tužba se uvažava i osporeni akt poništava.

Tuženi je obavezan da tužiocu nadoknadi troškove takse na tužbu i presudu u ukupnom iznosu od 200,00 KM, u roku od 30 dana od prijema presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim aktom odbijena je kao neosnovana žalba tužioca, izjavljena protiv informacije Odjeljenja komunalne policije, broj 08-370-1212/18 od 25.12.2018. godine.

Blagovremeno podnesenom tužbom, tužilac pobija doneseni akt zbog nepravilno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i nepravilne primjene materijalnog prava, kako to proizlazi iz navoda tužbe. U tužbi navodi da se sa pozivom na Zakon o slobodi pristupa informacijama Republike Srpske, obratio Gradu Banjaluka, Odjeljenju komunalne policije, te je tražio dostavu informacija, pod kontrolom ovog organa i to kopije prekršajnih naloga, koje je Komunalna policija tokom 2014. godine, izdala Odlukom Grada Banjaluka, Odjeljenja komunalne policije, pristup traženim informacijama je odbijen, nakon čega je tužilac izjavio žalbu, koja je osporenim aktom odbijena kao neosnovana. Tužilac i u tužbi ostaje kod svih navoda izrečenih u žalbi, da javni organ nije pravilno primijenio odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 20/01). Navodi šta je propisano u članu 14. stav 3. tačka 1.tog zakona, pa ističe da javni organ nije primijenio ni jednu odredbu zakona, niti je sproveo test javnog interesa u smislu člana 9. Zakona, već je odbio pristup informacijama, na osnovu sopstvenog mišljenja. Tužilac ističe da je nepravilan zaključak tuženog, da se tražene informacije smatraju izuzetkom od saopštavanja, u smislu člana 8. te da nije obrazloženo na koji način bi bila učinjena šteta da su njemu dostavljeni prekršajni nalozi. Tužilac navodi da nije tražio lične podatke, a tuženi je nepravilno odbio pristup traženim informacijama, jer je u smislu člana 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama, mogao utvrditi dio informacije, za koji smatra da je izuzetak, te taj dio izdvojiti, a ostali dio informacija objaviti, osim ukoliko informacije, zbog razdvajanja, nisu postale nerazumljive. Tuženi nije dakle utvrdio koje informacije, iz tražene informacije, se odnose na privatnost trećeg lica. Takođe napominje da je, u smislu člana 9. Zakona, propisano da će javni organ objaviti traženu informaciju, bez obzira na utvrđeni izuzetak, ako je to opravdano javnim interesom i uzeti u obzir svaku korist i svaku štetu koje mogu proisteći iz toga. Tužilac smatra da je tuženi obavezan da, ako utvrdi da je tražena informacija u

javnom interesu istu objavi, a ukoliko su privatnost i drugi legitimni privatni interesi osnov za uskraćivanje davanja određene informacije, javni organ treba provesti test javnog interesa, te utvrditi šta je veća šteta.

Tužilac dalje smatra da je tuženi postupio suprotno članu 1. i 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama. Dalje se u tužbi citira šta je informacija, navodi se na koji način Zakon o zaštiti ličnih podataka BiH, utiče na primjenu Zakona o slobodi pristupa informacijama Republike Srpske, te se ističe da je tužilac kontaktirao tuženog, u cilju vršenja uvida u tražene podatke, ali nije dobio zadovoljavajuću informaciju. Predlaže da sud tužbu uvaži, osporeni akt poništi i riješi u skladu sa odredbom člana 31. stav 3. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), te da naloži tuženom da njemu nadoknadi troškove sudske takse na tužbu i presudu.

Tuženi je na zahtjev suda, dostavio spis predmetne upravne stvari i odgovor na tužbu, u kojem navodi da je tužba tužioca neosnovana, jer iz obrazloženja osporenog akta proizlazi da je organ, shodno odredbi člana 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama, utvrdio izuzetak od objavljivanja tražene informacije, jer ista uključuje privatne interese fizičkog lica. Ispitujući podneseni zahtjev, u smislu odredbe člana 6. i člana 9. Zakona, javni organ je utvrdio izuzetak od objavljivanja tražene informacije, uzevši u obzir da objavljivanje iste i nije u javnom interesu, pa u smislu člana 6., 7. ili 8. Zakona, kad javni organ odluči da određene informacije hoće izuzeti od objavljivanja, organ neće ispitivati javni interes, već postojanje interesa, koje je zakon propisao kao zaštićene. Nesporna je činjenica da prekršajni nalog sadrži lične podatke

(JMB, adresa stanovanja i drugo), koji se mogu automatski obrađivati, pa bi davanje kopija prekršajnih naloga bilo u suprotnosti sa odredbama člana 10. i 17. Zakona o zaštiti ličnih podataka („Službeni glasnik BiH“ broj 49/06, 76/11 i 89/11), a koji zakon se, shodno članu 54. uzima u obzir prilikom primjene Zakona o slobodi pristupa informacijama. Tuženi citira odredbe Zakona o prekršajima i to člana 228. stav 1. i 2., te člana 149. stav 9. istog, pa navodi da, imajući u vidu odredbe sva tri navedena zakona, tužilac je u službenim prostorijama organa mogao ostvariti uvid u tražene podatke. U konkretnom slučaju, postavlja se i pitanje svrhe podnesenog zahtjeva, a imajući u vidu da je tužilac u konkretnom slučaju izrazio sumnju u blagonaklonost Komunalne policije prema

Iz podnesaka tužioca i raspoložive dokumentacije, se ne može zaključiti da su sporne informacije neophodne za neke aktivnosti tužioca, kao nevladine organizacije, koje bi doprinijele nekoj debati od očiglednog javnog interesa i da li uopšte iste želi prenijeti javnosti. Predlaže da sud tužbu odbije.

Iz podataka u spisu predmeta proizilazi da je, na traženje Ombudsmena za ljudska prava, Odjeljenje komunalne policije, obavijestilo tu organizaciju, da je

od strane tog Odjeljenja, u 2014. godini, izdato pet prekršajnih naloga, sa brojevima naloga, od čega se tri odnose na nepropisno zauzimanje javne površine, a dva na, ne postupanje po naloženim mjerama, zbog čega se Ombudsmen obavještava da Komunalna policija, nema blagonaklon pristup prema tom fizičkom licu. Tužilac je nakon što mu je Institucija Ombudsmena za ljudska prava dostavila izjašnjenje Komunalne policije, zatražio od tog organa, u skladu sa Zakonom o slobodi pristupa informacijama, kopije prekršajnog naloga koje je Komunalna policija, tokom 2014. godine, izdala

, te su tražili da im se informacije dostave na adresu u Banjaluci. Odjeljenje komunalne policije je dopisom od 25.12.2018. godine, obavijestilo tužioca, da bi dostavljanjem prekršajnih naloga mogli ugroziti interese druge strane, te im, shodno članu 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama, kopije istih ne mogu ustupiti. Dalje je tužilac istim dopisom upućen da uvid u tražene naloge može izvršiti u službenim prostorijama Odjeljenja komunalne policije sa sjedištem u Ulici Kralja Alfonsa XIII, broj 12.

Protiv ovog dopisa, tužilac je uložio žalbu, smatrajući da je odlukom prvostepenog organa odbijen njegov zahtjev za pristup informacijama. Tuženi je ovu žalbu odbio kao neosnovanu uz isticanje da je tužiocu omogućen pristup traženoj informaciji, te navodeći da su prekršajni nalozi izdati fizičkom licu, u skladu sa Zakonom o prekršajima i isti se, shodno Zakonu o prekršajima, mogu davati nadležnim organima pod uslovima propisanim tim zakonom. Takođe, navode da je i članom 149. stav 9. tog Zakona, propisano da se prekršajni nalozi sačinjavaju u originalu i dvije kopije, s tim što se original zadržava ko ovlaštenog organa u evidenciji, a dvije kopije se uručuju okrivljenom i oštećenom, te nije predviđeno davanje stranama van postupka. Takođe, isti sadrže i lične podatke, zbog čega je organ odlučio kao u dispozitivu rješenja.

Razmotrivši tužbu i osporeni akt po odredbama člana 30. Zakona o upravnim sporovima (Službeni glasnik RS broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), zatim odgovor na tužbu, kao i cjelokupne spise predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Članom 14. Zakona o slobodi pristupa informacijama, propisano je postupanje organa po prijemu zahtjeva za pristup informaciji. Stavom 2. tog člana, propisano je da, ako se pristup informaciji odobri bilo djelimičnoj, ili cijeloj informaciji, nadležni javni organ dopisom o tome obavještava podnosioca zahtjeva, pa se tako dopisom: a) obavještava podnosilac zahtjeva o mogućnosti ličnog pristupa informacijama u prostorijama nadležnog javnog organa i b) obavještava podnosioca zahtjeva o mogućnostima umnožavanja, procijenjenim troškovima umnožavanja, te da se umnožavanje podnosiocu zahtjeva obezbjeđuje nakon izvršene uplate. Kada je umnožavanje informacije veoma složeno, ili dugotrajno, umnožavanje se obezbjeđuje podnosiocu zahtjeva u vrijeme koje je prihvatljivo i za podnosioca zahtjeva i za nadležan javni organ; i/ili prilaže kopija tražene informacije kada se ona obezbjeđuje besplatno u smislu člana 16. ovog zakona.

Stavom 3. istog člana propisano je da, ukoliko se odbije pristup informaciji, nadležni javni organ dopisom o tome obavještava podnosioca zahtjeva, a dopis treba da sadrži zakonski osnov za status izuzeća informacije, uz navode članova zakona, kao i sva materijalna pitanja koja su važna za odluku, što uključuje i uzimanje u obzir faktora javnog interesa i obavještava podnosioca zahtjeva o pravu podnošenja žalbe određenom organu, a što uključuje neophodne podatke za kontakte sa takvim organom, krajnji rok za podnošenje žalbe, kao i troškove podnošenja žalbe, te se upućuje i podnosilac zahtjeva na pravo da se obrati Ombudsmenu Republike Srpske te neophodni podaci za kontakte sa ovom kancelarijom.

Dakle, članom 14. Zakona o slobodi pristupa informacijama, propisano je da se na traženje stranke, zahtjev može odobriti ili odbiti.

U konkretnom slučaju, međutim, prvostepeni organ u prvoj rečenici dopisa, kojom odgovara na zahtjev, odbija zahtjev tužioca za dostavljanje prekršajnih naloga, pozivajući se na član 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama, bez navođenja materijalnih pitanja, koja su važna za odluku i bez navođenja zakonski obaveznih elementa pouke podnosiocu zahtjeva, o pravu podnošenja žalbe sa svim detaljima, koji su propisani članom 14. stav 3. tačka b) Zakona o slobodi pristupa informacijama.

U drugoj rečenici dopisa, organ od kojeg je tražena informacija, dozvoljava tražiocu informacije, uvid u tražene prekršajne naloge, te mu navodi da isti može izvršiti u službenim prostorijama organa, bez navođenja zakonom propisanim elemenata dopisa koji su propisani članom 14. stav 2. tačka b) istog zakona.

Iz prednjeg proizlazi da iz dopisa prvostepenog organa, nije jasno da li je zahtjev za pristup informacijama tužiocu dozvoljen, ili je on odbijen sa istim, pa je ovu nepravilnost u

aktu prvostepenog organa pokušao da ispravi tuženi u osporenom aktu, navodeći da je tužiocu pristup informacijama omogućen, a u isto vrijeme dajući obrazloženje, zbog čega se prekršajni nalozi, koji su izdati fizičkom licu u skladu sa Zakonom o prekršajima, ne mogu uručiti tužiocu.

Shodno navedenom ovaj sud nalazi da je prvostepeni akt donesen uz povredu pravila postupka, koju povredu nije sankcionisao tuženi u osporenom aktu, zbog čega je i taj akt obuhvaćen istom povredom, pa ga je valjalo poništiti.

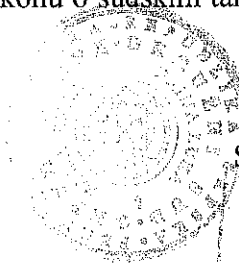
S obzirom na navedeno, proizilazi da su u postupku donošenja osporenog akta ostvareni razlozi iz člana 10. tačka 2. i 4. ZUS-a za poništavanje osporenog akta, zbog čega se tužba i ukazuje osnovanom, pa je stoga i valjalo uvažiti i osporeni akt poništiti, a na osnovu ovlašćenja iz člana 31. stav 1. i 2. istog zakona.

U smislu člana 50. ZUS-a tuženi je u obavezi da bez odlaganja, a najkasnije u roku od 30 dana od prijema ove presude donese novi akt, uvažavajući pravno shvatanje ovog suda i primjedbe suda u pogledu postupka.

Sud nije mogao udovoljiti tužiocu da spor riješi u sporu pune jurisdikcije, jer podaci u spisu ne pružaju pouzdan osnov za isto.

Odluka o troškovima spora temelji na odredbi člana 5. i 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o upravnim sporovima (Službeni glasnik RS broj 63/11), a u vezi s članom 386. stav 1., 387. i 396. stav 1, stav 2. i stav 3. Zakona o parničnom postupku (Službeni glasnik RS broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13), s obzirom da je tužilac u tužbi postavio opredjeljen zahtjev za naknadu troškova upravnog spora, koji troškovi se odnose na taksu na tužbu i taksu na presudu u iznosu od po 100,00 KM, tj. ukupno 200,00 KM, radi čega je i odlučeno kao u izreci presude, shodno Zakonu o sudskim taksama (Službeni glasnik RS broj 73/08 i 49/09).

Zapisničar
Nada Vucelja

Sudija
Sanja Stefanović

